

“Jeg vil gerne have en cortardo... med ekstra cortardo tak”

Claus hadede folk, der bestilte andet end det der var på menuen.

I det hele taget var han ikke særlig vild med folk, der drak andet end sort kaffe. Til nøds kunne han godt proppe noget mælk i deres kaffe uden at omkomme af had, men alt derudover var det rene blær. Og det var godt og grundig træls.

Hans far havde altid drukket kaffe punch.

Kaffe og snaps i skøn forening.

Det var den første kaffedrik, Claus fik på sit repertoire.

Tricket til at lave en god kaffe punch var, at han lagde en mønt i bunden af en kop.

Så hældte han kaffe i koppen, indtil han ikke kunne se mønten længere.

Derefter hældte han snaps i koppen, indtil han kunne se mønten igen. For så til sidst at dække mønten med kaffe igen. Og så blev far fuld.

Men Claus kunne ikke afvise, at det var der, interessen for kaffe første gang viste sig, men den var nok kommet hånd i hånd med hadet til folk, der drak andet end sort sort sort kaffe.

Efter at have arbejdet i kaffebranchen i tre år var Claus udemærket klar over, at det ikke hjalp at lade kunderne vide, at han hadede dem, så han beherskede sig som regel og gav kunderne det, de bad om.

“Værsågod. Her er en cortardo... med ekstra cortado,” sagde Claus og tænkte ordet ‘retardo’ hver gang han sagde cortardo. Det gav ham et smil på læben, som kunden forvekslede med god betjening og på den måde var alle glade.

Nu havde han efterhånden serveret kaffe i tre år, og han kendte de fleste af kunderne - og hvis der kom nogen, han ikke kendte kunne han som regel gætte, hvad de skulle have i ni ud af ti tilfælde.

Før Claus åbnede sin kaffevogn, havde folk i byen kun drukket sort kaffe, og det var de færreste, der havde prøvet at drikke kaffe under låg.

Det gjorde man ikke i den her del af landet.

Her var kaffe noget, man drak for at vågne om morgen. Det var ikke en accessory. Det var ikke et statement. Det var ikke noget, der skulle passe til din personlighed. Det var bare kaffe.

Sort - ligesom pengene.

Her i den lidt mindre by midt i landet var alting dejlig simpelt. Eller det havde i hvert fald været.

Claus havde haft en tryk barndom. Sammen med sin familie - far, mor og storebror var de flyttet til byen, da han var fem år - så han kunne kun huske at have boet der. Eller han sagde i hvert fald, at den havde været tryk, hvis nogen spurgte. Og udadtil havde det også set rigtig dejligt ud.

Hans far var bankmand. Hans mor vidste, han ikke helt, hvad lavede. Ikke fordi det var af lyssky karakter, men fordi det foregik foran en computer på et kontor i kommunen. Det havde noget med budgetter at gøre - det vidste Claus, men mere vidste han ikke.

Men på alle billeder fra hans barndom stod hele familien og smilte. Heldigvis kunne man ikke lugte hans fars snapseånd på billederne. Man kunne heller ikke se, hvad hans mors tørklæder skjulte.

På en god dag var der omkring 50 kunder forbi Claus i løbet af hans vagt. Som regel var halvdelen af dem kaffehungerende mennesker i alle aldre. Eller mest i aldre over 40 år.

Det var endnu ikke så almindeligt for de unge i byen at drikke kaffe.

Og alligevel kom en del af dem i hans kaffevogn.

“G’aften g’aften” En sixpenceklædt mand midt i 20’erne var bevæget sig langsomt mod den lille knallert med den store kaffemaskine bagpå, som var Claus’ indtægtskilde. Hans liv.

“Godaften”

Den nye kunde kørte sixpence frem og tilbage på hovedet, som om der var et hak den ikke rigtig ville gå i. Så kiggede han lidt til begge sider, inden han afgav bestilling.

“En trekvart kaffe med ekstra sukker.”

Claus og sixpencen kiggede hinanden intenst og indforstået i øjnene, og øjenkontakten bekræftede bestillingen.

“Sågerne” Claus vendte sig om og begyndte at arbejde på bestillingen, mens sixpencen skulede rundt på alle, der gik forbi på gaden. Han trippede lidt frem og tilbage fra fod til fod.

Claus tog en kop fra den højre skuffe i kaffeknallerten. Ved nærmere eftersyn så det ud som om der var en lille pose hvid sukker nede i koppen. Men det var der ingen, der lagde mærke til, for et øjeblik efter var koppen fuld af kaffe. Desuden var det heller ikke sukker i posen.

“Så er der serveret.” Claus rakte kaffen til sin kunde, der faldt lidt mere til ro, da han fik koppen i hånden. “Det bliver 600.” Sixpencen stak sin indtil for nylig rystende hånd ned i den ene lomme og fandt tre 200-kronesedler, der var foldet sammen, frem og stak til Claus, der hurtigt kunne bekræfte at beløbet stemte, og så forsvandt sixpence, kaffe og coke ud videre ud i dagen med et “Vi ses” hængende efter sig.

Det var sådan Claus' dage forløb. Dag efter dag. Uge efter uge. På tredje år.

Han tænkte ikke engang over, at det var ulovligt længere. Han slog bare hjernen fra og lavede kaffe, når der skulle laves kaffe, og så serverede han, hvad der blev forventet af ham, når der var de særlige bestillinger.

Men en del af ham døde for hver eneste kop *trekvart kaffe med ekstra sukker*, han serverede.

Det, der var startet som en passion for kaffe og som en lyst til at lære andre, hvad en god kop kaffe kan være, havde udviklet sig til et had. Et had til de mennesker, der bestilte *trekvarte kopper*. Til mennesker, der bestilte kaffe i det hele taget. Til mennesker generelt. Til Patrick. Men ikke mindst til sig selv. Gud, hvor han dog hadede sig selv for at være endt her.

Det eneste, der holdt ham oppe og gav ham håb om en fremtid uden problemer, var Cille.

Hvis ikke hun var dumpet ind i hans liv og var dukket op i hans bod for et par år siden, så var han død i dag. Det var han sikker på. Cille var det eneste, der holdt ham i live.